

under, og skulde der efter de indvundne Erfaringer være enkelte Ting at rette i Bekendtgørelsen af 31. Marts 1924, som fastsætter de Vilkaar, hvorunder der skal arbejdes, ja, saa har den højtærede Socialminister jo saa god Anledning dertil og kan saa udmærket godt gøre det. Men hidtil har vi ikke hørt noget i saa Henseende. Hvad vi har hørt — og jeg beklager, at det ogsaa i Udvalget er blevet gjort gældende af Socialdemokraterne, endogsaa af en socialdemokratisk Minister —, det er dette, at der er Vanskelighed ved at arbejde paa Akkord. Men det er ikke Tilfældet, der kan saa udmærket arbejdes paa Akkord; jeg henviser i saa Henseende til Bekendtgørelsen af 1924, hvor det tydeligt er fastslaaet.

Det ærede 11te tingvalgte Medlem udtalte fremdes, at Finansministeren var imod de 2 Mill. Kr., der er foresltaaet saavel af det ærede 9de Medlem for 6te Kreds som af Flertallet som en Styrkelse af Arbejdsløshedsfonden under visse Betingelser. Thi, udtalte det ærede Medlem, Finansministeren havde nu lagt Rammerne fast for Finansloven, og saa maatte han have en Tilskyndelse udefra, fra Rigsdagens Side, for at kunne gaa videre. Jeg ved ikke, hvad det skulde nytte, hvis ikke den højtærede Finansminister vilde komme og fortælle, hvor han skulde faa Pengene fra. Det savner vi nemlig ganske Oplysninger om, det staaer der ikke noget om i denne § 4, som saavel det socialdemokratiske Parti som den højtærede Socialminister holder saa stærkt paa; der er slet ingen Anvisning paa, hvorfra disse 5,3 Mill. Kr. skulde komme. Der er maaske Mulighed for, at den højtærede Finansminister kunde finde paa at genoptage den af ham saa forkætrede Svesketold — den passer akkurat til dette Beløb; det er muligt, at han mener, Tiden nu er inde dertil (Afbrydelse). Ja, man ved det jo ikke, der foreligger i hvert Fald ikke i § 4 nogen Antydning om, hvor Pengene skal komme fra.

Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds forsvarede sit Forslag og udtalte, at det var udarbejdet paa Grundlag af de Drøftelser, der har fundet Sted i Undeudvalget. Jeg skal ikke nægte, at det netop er de Tanker, der kom frem der, og som var opsat paa tilsvarende Maade i Paragrafform, hvad der ogsaa er hentydet til i Indledningen til Betænkningen, hvor der staaer, at man er naaet til at faa fremstillet et Udkast i ændret Form. Men dette Forslag har jo ikke kunnet vinde Anerkendelse hos den højtærede Socialminister, og jeg finder saa ikke nogen Anledning

til at gaa videre ind derpaa. Det forekommer mig, at der var en mildere Luftning i Aften overfor dette Forslag, som blev udarbejdet ved alle Partiers Medvirkning, end der har været i Udvalget, og vi maa jo nu se, hvorledes dette videre kan forløbe. Det, der foruden første Stykke i § 1 adskiller Mindretallets Forslag fra Flertallets, er dette, at efter Mindretallets Forslag kan der ydes Laan til Kommuner, der ogsaa sætter andre Arbejder i Gang end Nødhjælpsarbejder og delvise Nødhjælpsarbejder. Vi har jo baade Nødhjælpsarbejder og delvise Nødhjælpsarbejder med i vort Forslag; det er ikke nogen ny Opfindelse af det ærede 9de Medlem for 6te Kreds, thi delvise Nødhjælpsarbejder er jo omtalt i Arbejdsløshedsloven. Der er ogsaa i det udstedte Cirkulære en omhyggelig Redegørelse for, hvorledes de kan anvendes, og jeg tror i Virkelighed en ikke, at det i Praxis volder nogen Vanskelighed at fortolke dette. Men jeg er enig med det ærede Medlem i, at der er Grund til at fortolke det paa en saadan Maade, at der kan gives Adgang i større Maal end hidtil til at iværksætte ogsaa delvise Nødhjælpsarbejder. Den Tanke, det ærede 9de Medlem for 6te Kreds var inde paa, om ogsaa at give Tilskud til Arbejdere, som ikke falder ind under den ekstraordinære Understøttelse, den Tanke maa jeg imidlertid tage ganske bestemt Afstand fra; det ligger jo ogsaa i de principielle Udtalelser, der er fremkommet fra Flertallet.

Jeg skal ikke komme videre ind paa de forskellige Udtalelser af den højtærede Socialminister. Ministeren polemiserede jo stærkt mod mine Udtalelser om den Fare, der paa dette Tidspunkt laa i at sætte saa mange offentlige Arbejder i Gang, som ikke var Nødhjælpsarbejder, saaledes at derved en Del Arbejdere skulde miste den ekstraordinære Understøttelse. Jeg vil svare den højtærede Socialminister med at sige, at naturligvis er der Mulighed for at trække Tiden noget ud, inden en saadan ekstraordinær Understøttelse tages bort, men jeg tror, at de af den højtærede Socialminister antydede Muligheder, hvis de bliver til Virkelighed, i hvert Fald vil føre til Misbrug af de Bestemmelser, som er givet om den ekstraordinære Arbejdsløshed. Og med Hensyn til Brancherne maa jeg sige, at vi hidtil ikke har set saa store Resultater netop for Arbejdsmandsforbundet, som det kunde lade til, den højtærede Minister mente, der kunde komme frem. Men jeg skal altsaa ikke fordybe mig videre i det; min Overbevisning har jeg udtalt, og den holder jeg fast paa.